

TN

QUY MÃI RỪNG NƠI

thuongtraiviet.com.vn

KIM ĐỒNG

2382
VIỆN THIẾU NIÊN
HỒNG BÍ

NHÀ XUẤT BẢN MONG BẠN ĐỌC
GÓP Ý, PHÊ BÌNH

Người biên tập chính:

LÊ HỒNG PHẤN

Người trình bày:

THY NGỌC

Người sửa bản in:

ĐẶNG MINH

Bản kèm:

TIẾN BỘ

In 30.200 cuốn tại Nhà máy in Tiến bộ*, — Hà Nội
Kbđ 13 × 18,8 — Số in: 014 — Số Xuất bản: 30/KĐ
Xong ngày 20.5.1970 — Gửi lưu chiểu tháng 5 năm 1970

LỜI NÓI ĐẦU

Cùng với truyền thống cần cù lao động sản xuất và dũng cảm chiến đấu, xã Phú Thị (1) lại có truyền thống đáng quý nữa là hiếu học và mến trẻ. Ở đây, toàn Đảng toàn dân hết lòng chăm sóc, tạo điều kiện tốt về đời sống, về trường sở, về an toàn cho thiếu niên nhi đồng. Em nào cũng được đi học, em nào cũng được giáo dục. Các bố mẹ, các thầy giáo cô giáo, các anh chị phụ trách hết lòng dạy bảo thiếu niên nhi đồng làm thật tốt năm điều Bác Hồ dạy. Trường phổ thông cấp I Phú Thị là trường tiên tiến của Thủ đô, đã 7 năm liền, là một trong những lá cờ đầu của ngành giáo dục phổ thông cấp I và đã được tặng thưởng huân chương lao động hạng ba.

Năm học 1968 - 1969 trong phong trào thi đua đạt danh hiệu cháu ngoan Bác Hồ, Phú Thị có 51 bạn được Bác Hồ khen, 80 phần trăm thiếu niên nhi đồng toàn xã đạt danh hiệu cháu ngoan Bác Hồ.

(1) Thuộc huyện Gia Lâm (Hà Nội).

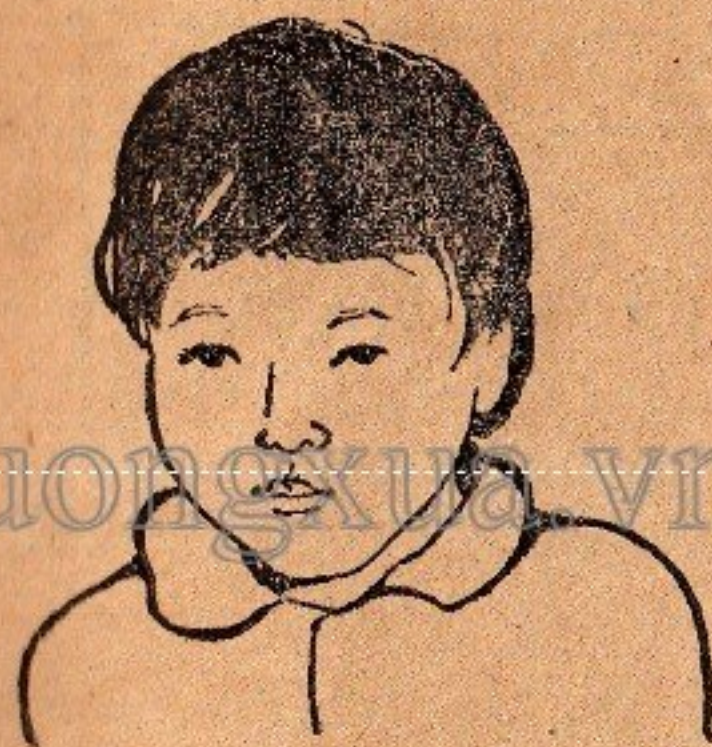
Tập sách này giới thiệu với các em 6 bạn trong số những bạn cháu ngoan Bác Hồ kể trên.

Những tấm gương sáng này sẽ phần nào giúp các em tìm hiểu và học tập những mặt tốt của Phú Thị, phần đấu tốt hơn trong phong trào thi đua đạt danh hiệu **Cháu ngoan Bác Hồ**.

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CÔ NHÓM TRƯỞNG GIỎI

(Chuyện em Đỗ Thị Ngoãn)

Thôn Chân Tảo
(thuộc xã Phú Thị)
như một hòn đảo
xanh nổi lên giữa
cánh đồng màu bát

ngát. Trong thôn nhiều người thường nhắc đến Ngoãn. Đó là cô nhóm trưởng xinh xinh của một nhóm học năm người ở lớp 1. Ngoãn vừa tròn bảy tuổi, bé hơn cả bốn bạn nhóm viên. Trong nhóm có Anh, một bạn nữ học khá, đã từng làm nhóm trưởng. Còn bộ ba Hiệp, Quỳnh, Bản, mỗi cậu một tính một nết. Hiệp nghịch ngợm lại hay trốn học. Bản học kém, rất ít nói.

Buổi học bắt đầu.

Quỳnh ngược lại, chuyện trò huyền thuyên như sáo. Ngoãn điều khiển buổi học nhóm thật tài, bao giờ kết quả cũng tốt.

Bạn hãy tới dự một buổi học của nhóm Ngoãn mà xem. Nhóm học buổi sáng. Con chích chòe quen thuộc vừa cất tiếng hót chào ông mặt trời là Ngoãn đã dậy rồi. Ngoãn rửa mặt, chải mái

tóc đen nhánh cắt ngắn gọn gàng, xỏ chân vào đôi dép nhựa dỏ bao giờ cũng bóng. Ngoãn vừa ăn củ khoai mẹ chia cho, vừa xem lại bài thầy Lê dặn chuẩn bị. Các bạn riu rít đi vào sân. Ngoãn va hiên, nói như reo:

— Hoan hô bạn Hiệp hôm nay đến đúng giờ! Quỳnh khê dấm Hiệp:

— Thử không có tờ đến gọi xem.

Hiệp lắc lắc cái đầu ngang phè, cười hi hi, mở tóc dỏ hoe vì nắng lòà xòa trên trán.

Buổi học bắt đầu. Ngoãn ngồi ở cạnh bàn dễ nhìn rõ Anh, Bản ngồi trước mặt và Hiệp, Quỳnh ngồi ở cái phản gần đó. Quyền tập đọc mở ra. Ngoãn đưa đôi mắt đen lánh nhìn bốn bạn một lượt rồi lấy thước kẻ gõ xuống bàn. Tiếng cách làm hiệu nghe cũng nhỏ nhẹ như tiếng nói của Ngoãn. Cả năm người cất tiếng đọc.

— Chưa đều, làm lại! — Ngoãn nhận xét và bảo các bạn.

Phải mất ba lần như vậy, cả nhóm mới đọc được thật đều. Tiếng đọc thanh thanh vang khắp ba gian nhà ngói, tỏa cả ra sân. Bọn trẻ nhỏ ngấp nghé đứng xem bên ngoài dần dần thuộc cả những câu tập đọc. Chúng thích thú « hát » lại với nhau:

*Phượng cho bóng mát
Mời chúng em ngồi,
Phượng cho nhị dài
Em chơi gà chọi.*

Xong một bài, cả nhóm ra sân chơi. Ngoãn, Anh rủ nhau chơi chuyền. Hiệp không thích, kéo Quynh đi hái đuối. Ngoãn sợ các bạn trai lại đi chơi xa, vội nói:

— Thấy đã bảo ăn đuối hay bị đau bụng, các bạn quên rồi à? Thôi cùng chơi ủ ủ (đuối, bắt) vậy.

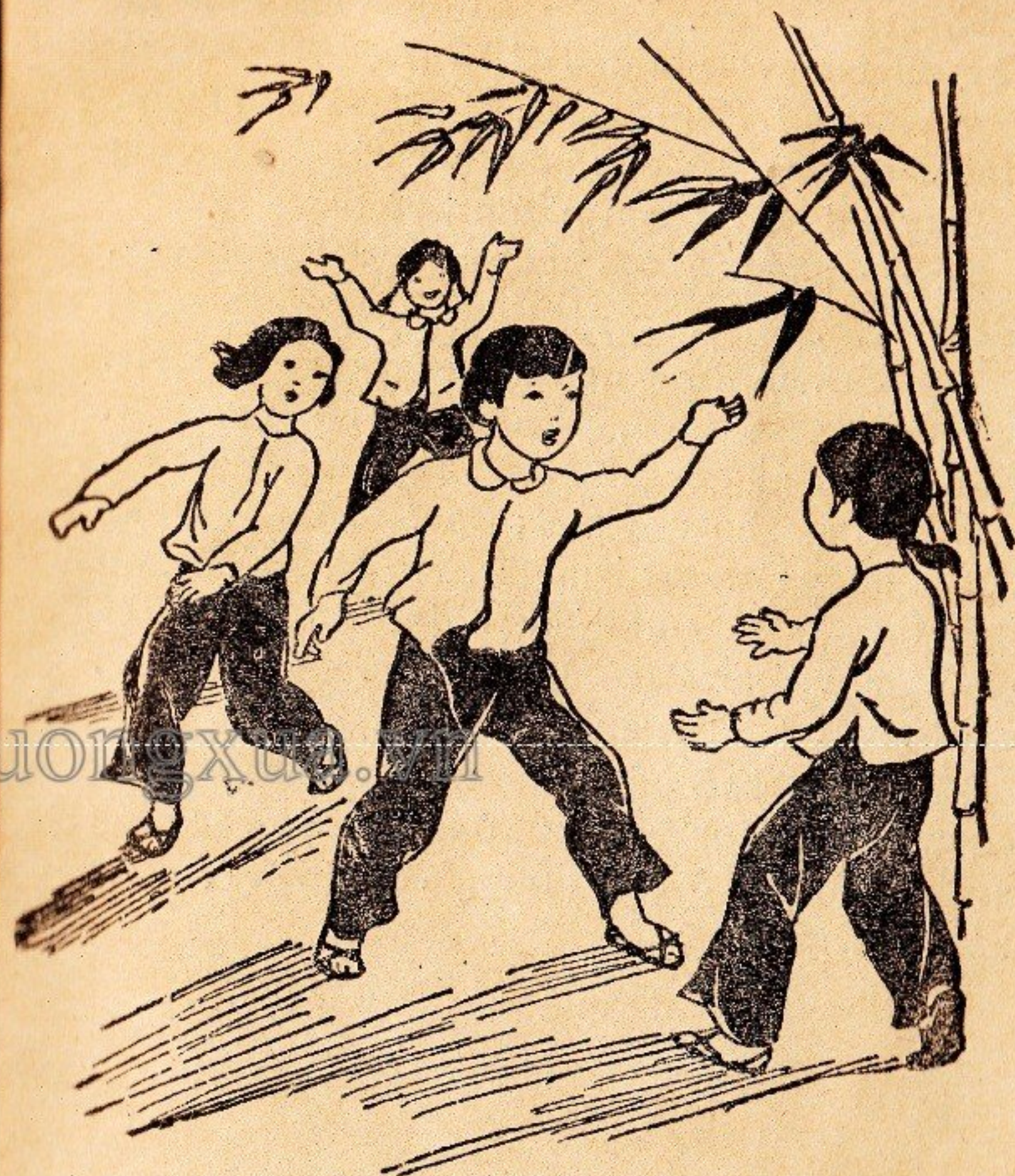
Cả ba bạn trai thấy Ngoãn chiều ý bằng lòng ngay.

Giờ làm toán tập, không khí trong nhà êm ả hơn. Ai cũng cặm cùi, lằm nhằm, viết viết, xóa xóa. Bài toán hơi khó. Bản lúng túng làm mãi không xong, với sang hỏi Ngoãn. Mọi khi Ngoãn vui vẻ bảo ngay, nhưng hôm nay chính Ngoãn cũng đang bí. Anh làm bài đã gần xong, ngừng đầu lên, khê giảng cho cả hai bạn. Làm toán xong, ai về nhà nấy. Riêng Bản vẫn còn loay hoay chưa tìm ra đáp số. Ngoãn ngồi lại gợi ý giúp bạn. Hiệp đã ra đến cổng lại quay vào, dăng hăng thật to rồi vẫy Bản. Ngoãn biết vậy chỉ khê nói:

— Chưa làm bài đủ, chưa rủ đi chơi, cậu Hiệp nhớ nhé.

Hiệp lè lưỡi, lúi mắt, Ngoãn mồm mím cười, hai má phình phình để lộ hai đồng tiền tròn xinh.

Bản về, Ngoãn thu xếp bàn ghế gọn gàng như cũ, rồi bế cu Định, dắt cái Hạng đi chơi đề mẹ

Vui nhộn chẳng kém ai.

làm cơm. Ngoài đầu xóm, các bạn vui dưới bóng tre xanh. Ngoãn hóa mình vào cùng chạy nhảy, reo hò, vui nhộn chẳng kém ai.

Chiều đến lớp, Ngoãn báo cáo với thầy Lê đầy đủ mọi việc nhóm đã làm, cả điều tốt, cả điều chưa tốt. Nhóm viên chả ai phải nói thêm. Nhóm của Ngoãn, đầu năm học còn kém, sang học kỳ hai đã trở nên nhóm khá trong lớp.

Không bao giờ Ngoãn khoe với ai công việc mình làm. Bạn có hỏi, Ngoãn cũng chỉ mồm mỉm cười, ngoảnh đi, nói sang chuyện khác. Có khi Ngoãn thẹn, đỏ mặt tía tai, bỏ chạy. Nhưng rồi ai cũng biết cả. Ngoãn học chăm, làm gương cho các bạn; Ngoãn nhớ lời thầy dặn, không làm sai bao giờ. Tốt nhất là Ngoãn biết thương yêu nhường nhịn bạn, không hề cãi nhau với ai. Bạn bè trong nhóm yêu Ngoãn, sẵn sàng nghe Ngoãn.

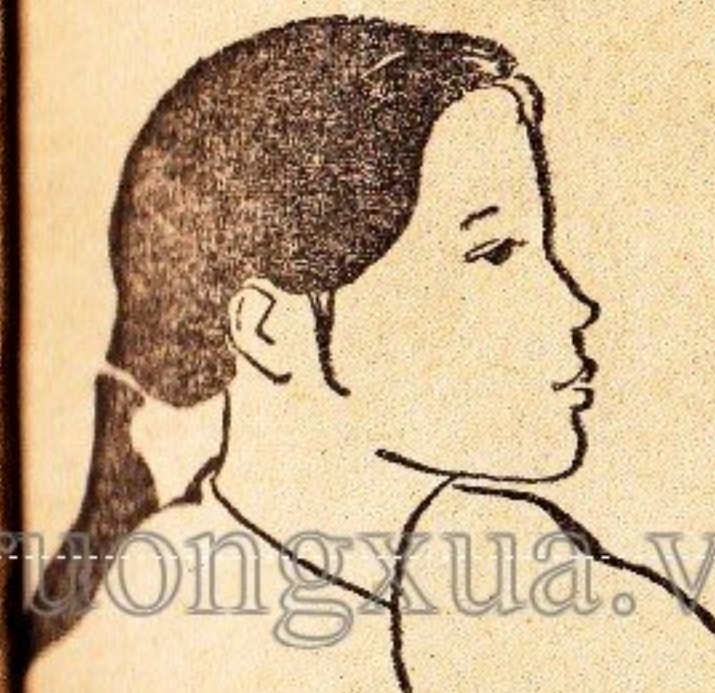
Đến thôn, bạn hỏi thăm nhà Ngoãn, ai cũng có thể bảo bạn ngay: « Cô nhóm trưởng xinh xinh ấy à, nhà ở chỗ đường vòng, sau rặng tre xanh kia kia ».

1969

MAI THƠ

THÊM MỘT CHUYỆN VỀ EM

(Chuyện em Nguyễn Thị Mến)

Xóm làng thường kể chuyện
Kèm bao lời ngợi khen...

Chuyện con bò hợp tác
Tỉu dạo về nhà em
Ngày được no bụng cỏ
Tối được giấc ngủ yên
Bò khỏe đẻ bé đẹp
Lông vàng nhưng mượt êm...

Chuyện bố em mất sớm
Em giúp mẹ việc nhà

Bò khỏe để bê đẹp.

Thức ăn cho lợn gà
Gánh nước từ giếng xa
Nồi cơm thơm sơm, lồi.
Mẹ ngon miệng đi làm

Cùng với lũ, với đội
Cánh đồng xa, đồng gần
Từ buổi cấy, đồng lội
Đến buổi gặt, đồng vàng.

Chuyện bà cụ láng giềng
Con hy sinh vì nước
Em sang quét giúp sân
Sang xay dùm cối thóc...

Chuyện em chăm học tập
Tối thấp ngọn đèn dầu
Gọi bạn đến đủ mặt
Bài cùng làm bền nhau.

Chuyện em chọn rơm vàng
Tết mũ dày mang tặng
Các bạn mới về trường
Từ phủ áo, sơ tán...

..

Trưa nay trong vườn vắng
Em hái hủ, hái nhanh
Nào lá tre, lá sả,
Nào lá bưởi, lá chanh.

Rồi vào bếp một mình
Em đun nồi nước lớn.
Em nhìn lửa bốc cao
Mong nước sôi thật chóng.

Nước chưa sôi, báo động!
Em giúi lửa, ra hầm...
Kể vừa đánh báo an
Em lại vào đun tiếp.

Hai tay bưng nồi nước,
Ra trận địa giữa đồng,
Em vừa lo bước gấp
Vừa lo nồi hở vung...

Thấy em ra, các chú
Xúc động đón em vào
Đỡ ngay lấy nồi nước
Giữa những nòng súng cao

Nằm ở lán phía sau
Chú pháo thủ bị sốt
Cũng quay mặt nhìn em
Đôi mắt cười rớm ướt.

Thấy em ra, các chú xúc động đón em...

Chích chòe hót trong xóm
Gió trưa bay đầy đồng,
Trận địa bông thơm phức
Lá chín nổi nước xồng...

Xóm làng thêm chuyện trên
Kề nhau nghe về Mến.
Câu chuyện nhỏ lan dần
Với bao niềm quý mến.

«Sẽ còn nhiều chuyện nữa»
Đó là lời bà con!
Quả tim nhỏ của Mến
Giàu biết mấy yêu thương!

HỒ HUY

295+
3038-
D200
BẠN VÂN

(Chuyện em Nguyễn Thị Vân)

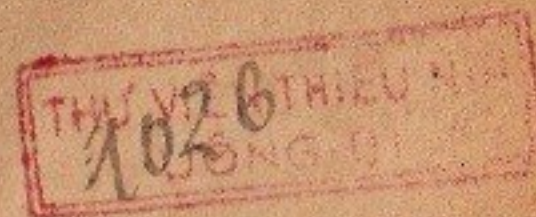

Lớp 3Đ trường cấp I
Phù Thị có bạn Vân
thật hiền lành, chăm
chỉ. Chả hiểu Vân có
tài gì mà các bạn hay
nghe theo ý kiến của
Vân. Thí dụ như bạn
Đảm. Đảm hay đánh

nhau với các bạn khác. Cả lớp 3Đ này, bạn nào
Đảm cũng coi thường. Vậy mà với Vân thì
không. Khi Đảm đổ mặt tía tai, nắm quả dấm
tay vung lên, Vân chỉ cười:

— Đảm đánh mình dấy à?

Thế mà Đảm thôi mới lạ chứ.

Tâm là lớp trưởng, Tâm cũng lấy làm lạ và hỏi Vân:

— Sao Đắm nó nghe Vân mà không nghe tớ nhỉ?

Vân nói khẽ:

— Tớ cũng chả biết. Chắc là vì tớ không trêu tức cậu ấy.

Tâm nhìn Vân, suy nghĩ. Ừ, không khéo mà thế thật đấy. Tâm nhớ có lần trời đang nắng

Chả nên tắm đâu.

to, Đắm rủ mấy bạn ra sông Bài tắm. Tâm muốn ngăn Đắm lại lắm. Vì cô giáo đã dặn không nên tắm giữa lúc nắng to, dễ bị cảm và có khi chết đuối. Thế là Tâm bảo:

— Cậu không được đi tắm.

Đắm gân cổ:

— Việc gì đến bạn, tôi cứ tắm!

Tâm dỗ tai:

— Cậu tắm, tớ mách cô giáo.

Đắm xô tới:

— Mách... — Đắm giờ nắm dấm ra.

Giữa lúc đó, Vân tới. Vân chỉ bảo:

— Chả nên tắm đâu. Cậu mà ốm, chỉ khổ bố mẹ cậu, lại mất buổi học đấy, Đắm ạ.

Vậy mà Đắm thôi, không đi tắm nữa mới...

Chẳng phải Vân có tài gì đâu. Vân chỉ góp ý kiến rất thật thà, rất thân thiết với các bạn đấy thôi.

Chính vì vậy mà các bạn mến và thường nghe theo ý kiến của Vân. Cô giáo bảo Vân là một người bạn tốt, và còn khen Vân là một học sinh chăm chỉ.

Các bạn mến Vân vì Vân còn là một học sinh gương mẫu trong học tập. Sách vở của Vân luôn luôn sạch sẽ và có giấy bọc ngoài

Sách vở của Vân luôn luôn sạch sẽ.

bìa, ai trông thấy cũng phải thích. Nếu bạn nào hỏi tại sao Vân giữ sách vở sạch sẽ thế thì Vân trả lời:

— Minh làm theo lời cô giáo dặn đấy mà

Đúng vậy đấy. Vân rất ít khi quên lời cô giáo dặn.

Vân còn một cái tài nữa là tài nhớ và... tài trả lời những câu hỏi của các bạn. Chẳng hạn như hôm học bài «Thành phố sông Hương, núi Ngự», Vân trả lời cô giáo cứ như là Vân vừa ở Huế ra ấy. Vân còn nhớ cả một đoạn trong bài: «Ngày nay, thành phố sông Hương còn đau xót dưới gót sắt quân thù. Nhưng nhân dân Huế đang vùng lên quật ngã kẻ thù...»

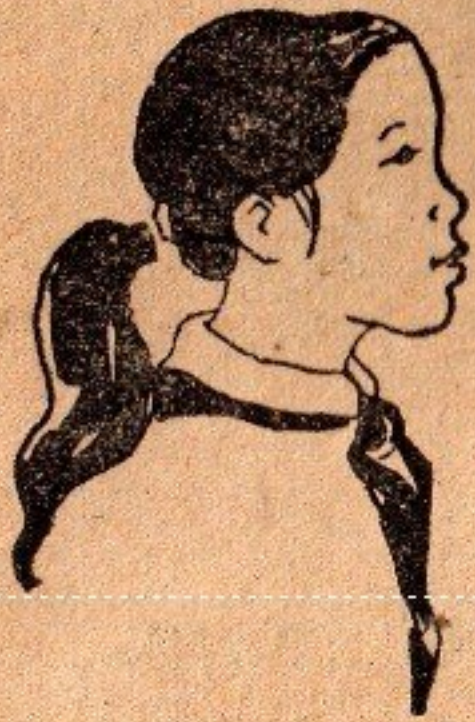
Tuy biết là Vân chỉ nói lại những điều cô giáo đã giảng, mà các bạn cứ thích nghe. Vì đó là những lời nói đúng, kể đúng.

Hè 1969

HỒNG TRANG

EM GÁI ĐẢM

(Chuyện em Phùng Thị Ngạn)

I

Gà vừa dứt tiếng gáy
(Tiếng con trống hoa mơ)
Ngạn nghe rõ rồi đấy
— Ngạn dậy từ bao giờ!

Bếp đã hồng ánh lửa
Nồi cơm vừa sôi lên
Gà ơi! Đừng gáy nữa!
Cho ngon giấc bầy em.

Đừng em nào dậy vội
Đề mẹ được yên lòng,
Việc ngoài đồng đang đợi,
Lại bao việc xóm, thôn.

Chờ cơm chín, ra sân
Ngạn tập bài thể dục
Gió lay cây thì thầm
Ngàn mắt sao vẫn thức...

II

Túi sách vở, gọn rồi,
Xếp từ tối hôm trước
Rủ bạn Thử đi thôi
Gọi với sang bạn Lượ

Khăn quàng đỏ bay bay,
Mũ rơm vàng, hoe nắng
Chim riu rít gọi bầy
Hát vang chào buổi sáng.

Con đường đi tới lớp
Bao giờ mà chẳng vui!
«Truy» bài cho thật thuộc
Thoáng đã đến nơi rồi

III

Tan trường, cô gái đảm
Bước thoăn thoắt về nhà,
Em Sáu lớn chạy đón
Em Nguyệt bé theo ra

Lợn xông chuồng ra nắng.

Ngan dắt Sáu, bế Nguyệt
 Nguyệt tranh mũ, quạt khăn,
 Thế mà vẫn chưa hết
 Còn phụng phịu đòi ăn!

Sáu mách « Gà mổ ngan,
 Lợn xông chuồng ra nắng ».
 Ngan cất sách gọn gàng
 Khen các em: « Ngoan lắm! »

IV

Chậu nước giếng trong veo
 Rửa mặt em cho sạch
 « — Nguyệt trông kia, con mèo
 Nó cũng đang rửa mặt! »

Thay lól khô cho Bé
 Ở em ngoan quá thôi
 Bé nằm yên nhìn chị
 Bỗng dưng lên nhoeo cười.

Sân mát bóng xoan che
 Hai em ngồi hai ghế
 Chị kể chuyện em nghe
 Bữa cơm trưa vui thế!

V

Bé nún sữa cạn chai
 Lại ngủ rồi, ngoan nhé
 Lợn cũng đợi ăn đây
 Vịt, gà, ngan ngắp nghé.

Góc sân vãi lấm ngô
 Vịt gà ăn chóng lớn
 Nồi rau cám vừa như
 Bê ra chuồng cho lợn.

Mọi việc tạm yên rồi
 Ngạn thanh thoi ngồi học
 Sách là người bạn tốt
 Như cùng Ngạn vang lời...

VI

Góc học tập gọn gàng
 Giờ nào có việc nấy,
 Buổi học quý hơn vàng
 Ghi sao theo đúng vậy.

Lúc học, tạm tắt loa,
 Khách vào, sang nhà bạn,
 Hai giờ học ở nhà
 Quyết không làm đứt quãng.

Buổi học nhóm đông vui
 Nhưng không đùa lúc học,
 Khi nào nghỉ sẽ chơi
 Có quyết tâm là được.

Buổi học nhóm đông vui...

Ngạn có nhiều bạn thân
 Giúp đỡ nhau học hỏi
 Như bạn Thử giỏi văn
 Bảo cách viết ít lỗi

Sinh hoạt Đội cũng nên
 Nhưng đội viên chăm học,
 Ngạn học chăm, làm nhiều
 Là đội viên xuất sắc.

VII

Cô, bác khắp thôn Hàn
Nhìn Ngạn bao triu mến
Mỗi khi thấy Ngạn đến
Gọi: «Cô gái đảm đang»

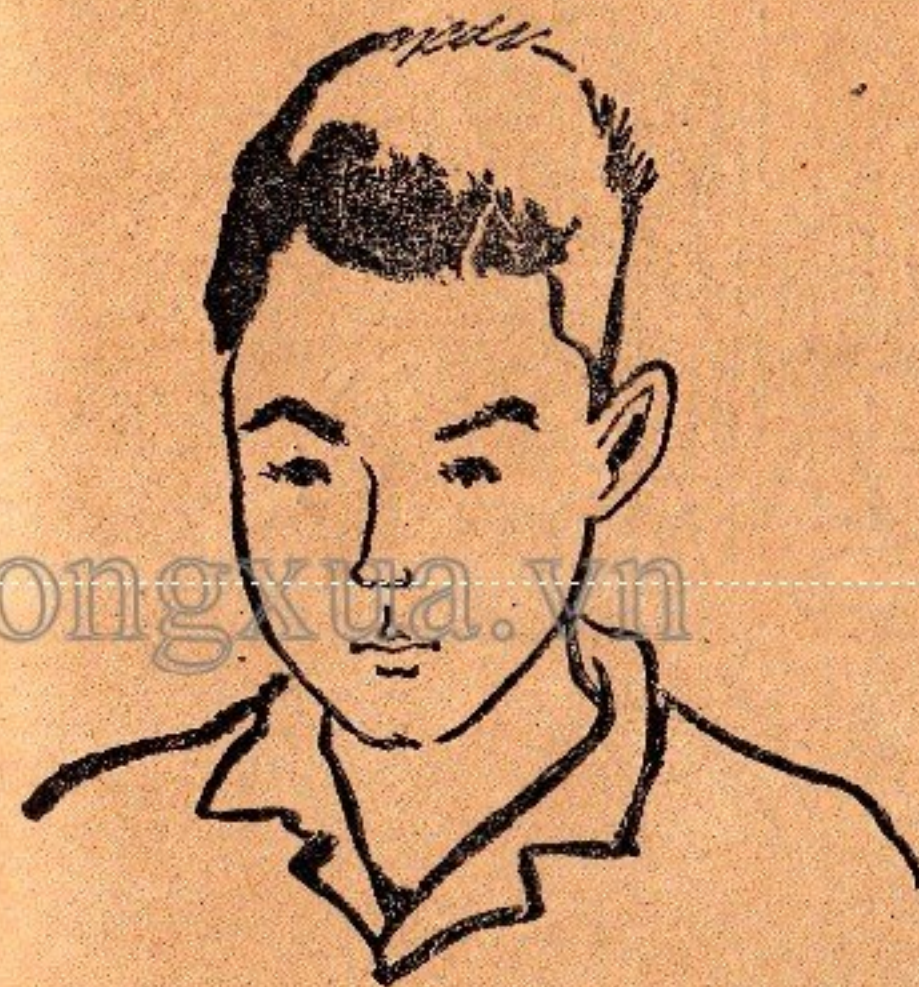
Ơi, em Phùng Thị Ngạn!
Vinh dự biết bao nhiều
Hai năm được Bác kính yêu
Gửi cho phần thưởng, gương nêu toàn trường

Hai cuốn sổ mịn trang giấy trắng
Bìa: hoa hồng tươi thắm, lá xanh
Năm điều Bác dạy định ninh
Ngạn như thấy Bác gọi mình liên tên.

1969
THY NGỌC

NHỮNG BÀI HỌC

(Chuyện em Nguyễn Văn Huân)

Dạo còn học
lớp 3, thấy các
bạn ở lớp 4 bàn
nhau học bài
«Số thập phân»,
Huân thấy có vẻ
khó lắm. Giờ đây,
khi đã lên lớp 4

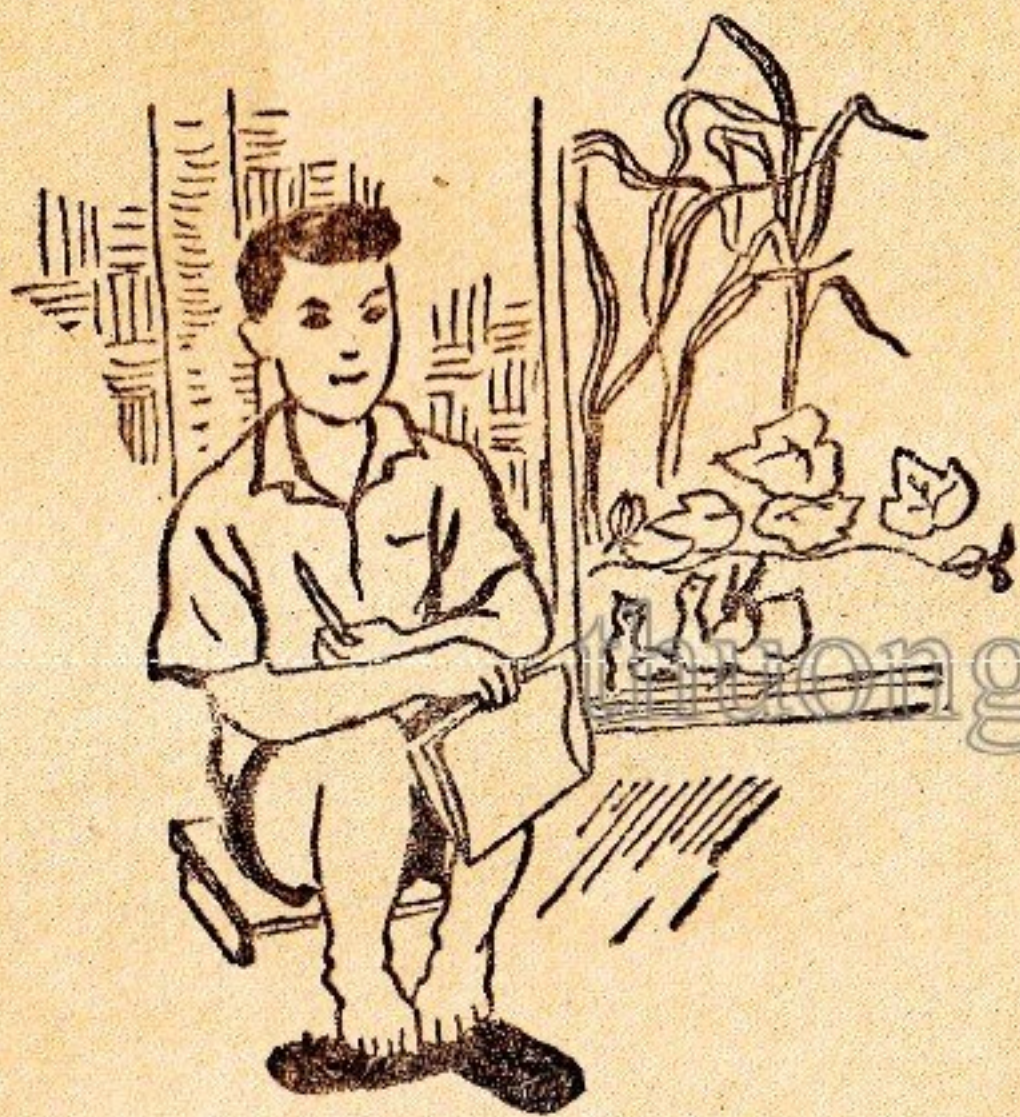
rồi, Huân mới nhận ra là «nó» cũng khó
vừa vừa thôi.

Thế này nhé: «Muốn công nhiều số thập phân
với nhau, người ta lần lượt viết số nọ dưới
số kia...»

Huân nhắm mắt lại, ngửa cổ lên lắm nhắm
một lúc. Cái «anh» số thập phân này thế mà

hay! Hai số thập phân cộng lại với nhau có thể thành ra một số thập phân khác, hoặc nếu hết tiết cả lẻ thì thành một số chẵn.

Nhưng tại sao người ta lại cứ làm cho nó lẻ ra, dễ rồi lại phải cộng cho chẵn lại, hoặc lẻ mãi. Lẻ... đến Tết vẫn cứ là số thập phân!

Huấn tủm tủm cười một mình.

Huấn tủm tủm cười một mình rồi đọc khẽ một đề bài khác.

«Em Nam cân nặng 32,6 kg. Anh của Nam cân nặng hơn Nam 14,7 kg...»

Thế là hai anh em nhà này lại lẻ rồi!

Huấn nghĩ bài toán này chỉ làm có mỗi một phép tính là xong, là biết anh em Nam cân nặng bao nhiêu thôi mà. Nếu là số chẵn thì hơi dễ. Hẳn dễ cho khó hơn, người ta cho số lẻ có phải thế không?

Huấn lại tủm tủm cười một mình. Số thập phân kẻ cũng hơi rắc rối đấy. Nhưng, khi đã hiểu, không còn thấy nó rắc rối nữa, lại thích, thế mới khoái chứ!

Sang tuần sau, thầy giáo kiểm tra cả lớp 4 về số thập phân, Huấn được điểm 10. Thầy giáo khen:

— Em Huấn rất hiểu bài!

Huấn rất hiểu thật đấy! Huấn hiểu từ cách cộng, trừ, nhân, chia số thập phân... cho đến vì sao lại phải học số thập phân.

Cô học lớp 4, mới thấy các bài toán ở lớp 2, lớp 3 dễ hơn nhiều. Mà những bài dễ, bao giờ cũng dễ làm hơn những bài khó. Và như vậy thì chỉ cần cố gắng một tí thôi cũng đạt điểm 9, điểm 10. Nhưng điểm tốt của bài khó vẫn thích hơn bài dễ. Tuy đã nghĩ như thế, nhưng lúc gặp bài toán khó, Huấn vẫn cứ thấy lo lo. Lo nhất là thế này: lỡ không tìm ra đáp số hay làm sai thì sao? Thế thì chán quá!

Huấn thường tự nhủ: học hay làm bài gì cũng thế, nhất là những bài khó, đang học đừng có đứng lên ngồi xuống nhiều. Bút mực phải tốt, giấy nháp đủ dùng.

Khi làm bài bao giờ Huấn cũng làm những bài dễ trước. Bài dễ thường chóng xong. Chóng xong thì vui vui. Đã vui vui là y như ham học.

Một hôm, thầy giáo cho cả lớp làm bài tập ở lớp rồi thu bài luôn. Đề toán hôm ấy khá khó. Huấn vừa nghĩ, vừa làm, làm xong rồi thử đi, thử lại, chắc là thật đúng rồi mới chép vào vở toán. Huấn thấy thầy giáo bước đến bên bàn, thầy nhìn theo ngòi bút của Huấn một thoáng, rồi thầy lại đi. Huấn thấy lo lo. Sai à? Huấn lại thử. Không sai. Huấn tin tưởng chép thẳng một mạch. Chép xong, xem lại, đầy đủ rồi, Huấn mang nộp thầy giáo.

Trở về chỗ ngồi, Huấn nhìn lại đề bài. Và, bỗng Huấn chớp ngay lấy bút. Hình như bài toán còn có cách khác để giải nữa thì phải. Thế là Huấn lại cặm cụi làm bài. Thấy Huấn có vẻ suy nghĩ về một điều gì đấy, thầy giáo hỏi:

— Em Huấn làm sao đấy?

Huấn đứng lên, thưa:

— Thưa thầy không ạ.

— Thế em đang làm gì vậy?

Huấn ấp úng, đổ cả tai:

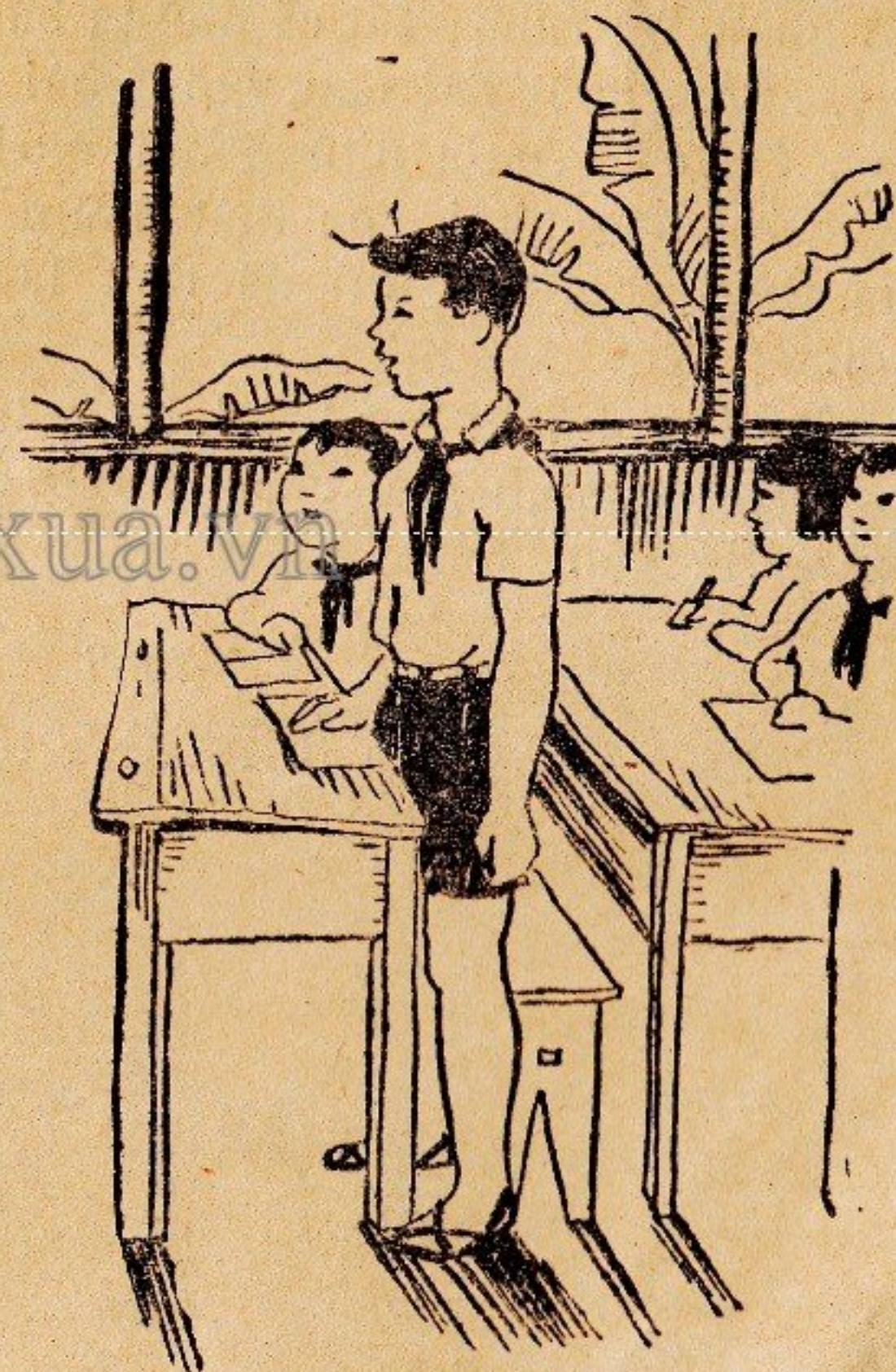
— Thưa thầy... em thấy bài toán này có thể giải hai ba cách khác nhau ạ...

Thầy giáo gật đầu, tươi cười:

— Đúng. Em thử tìm tiếp xem...

Huấn thích quá. Thế chứ. Và, Huấn thấy cái bài toán khó này đã bớt khó đi nhiều. Kể cũng hay thật.

Cả lớp 4C trường cấp I Phú Thị, ai cũng biết bạn Huấn là một học sinh giỏi Toán. Cả các thầy giáo, cô giáo trong trường cũng khen

— Thưa thầy...

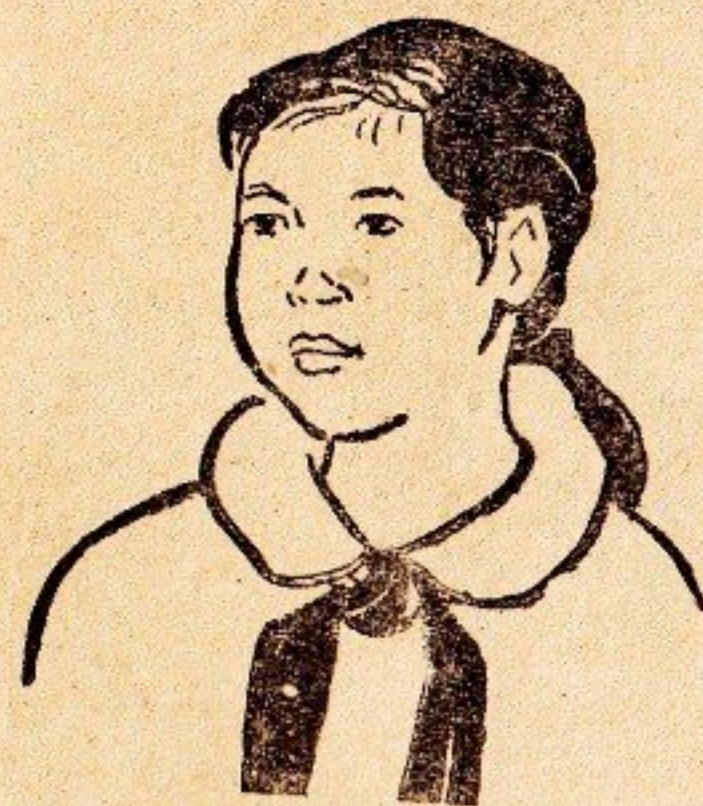
Huấn như thế. Nhưng Huấn chẳng thấy mình giỏi tí nào. Có gì đâu, cô giáo giảng bài, Huấn nghe rất kỹ, nên Huấn hiểu. Hiểu bài thì làm được bài. Chỗ nào chưa hiểu, Huấn giơ tay xin hỏi để thầy giáo giảng thêm.

Chẳng riêng gì môn toán, bất cứ bài học nào, Huấn cũng thích, cũng « mê » như nhau. Huấn có nhận xét rằng: Tất cả những bài học hôm nay, không một bài nào, giống bài ngày hôm qua. Tất cả đều là những bài mới. Và bài học nào cũng phải học thật chăm chú, thật cẩn thận cho đến khi đã thật là hiểu mới thôi.

Chả thế mà cuối năm học lớp 4, Huấn là một trong những học sinh giỏi của trường cấp I Phú Thị — Hà Nội.

5-1969

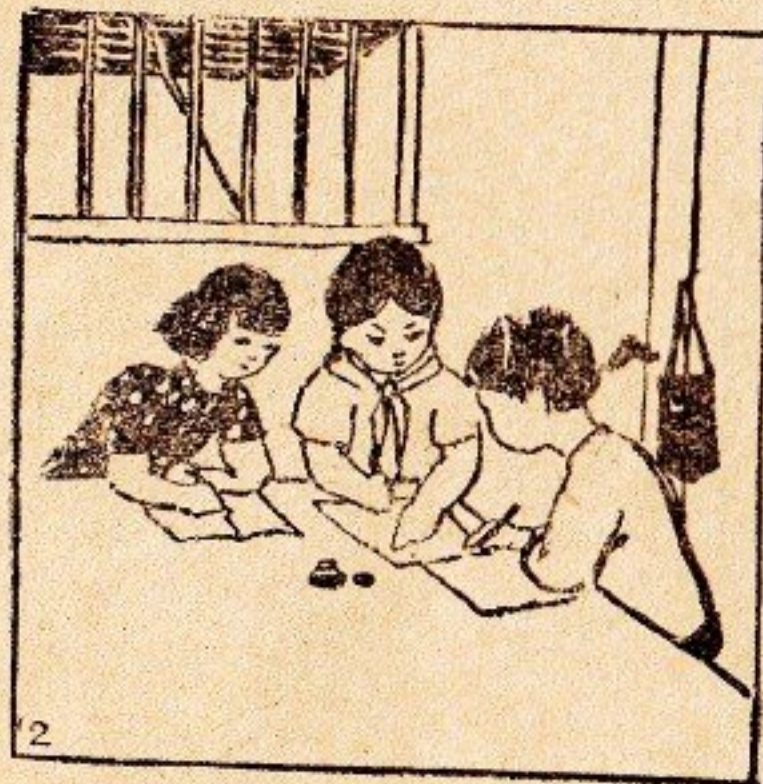
PHONG THU

EM LẠI ĐƯỢC ĐI HỌC

(Chuyện em Phùng Thị Thứ)

1 — Dạo ấy mẹ vừa sinh em Hoàn được mấy hôm thì máy bay giặc Mỹ đến bắn phá quanh vùng. Nhà neo người nên Thứ phải tạm nghỉ học để giúp mẹ, trông nom các em.

2 — Ở nhà tuy bận rộn, nhưng Thứ vẫn dành thì giờ ôn tập bài vở lớp hai. Các bạn cũng thường lui tới giúp Thứ học tập.

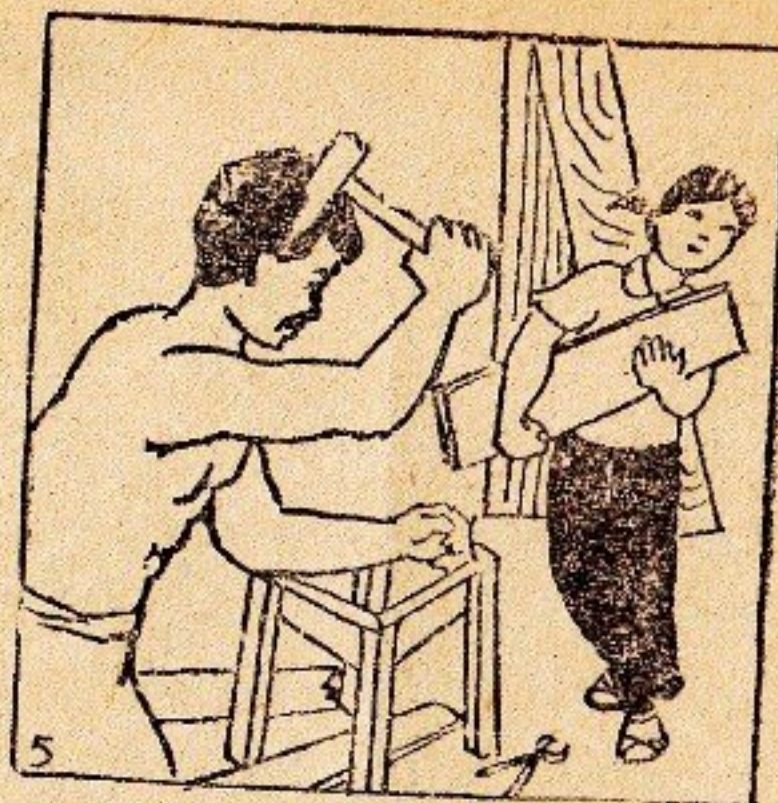
3 — Em Hoàn đã được hai tuổi rồi. Năm học mới sắp khai giảng. Các thầy cô và chú Bàn bí thư Đảng ủy xã luôn đến chơi. Chú Bàn bàn với bố Thử thu xếp cho Thử đi học lại.

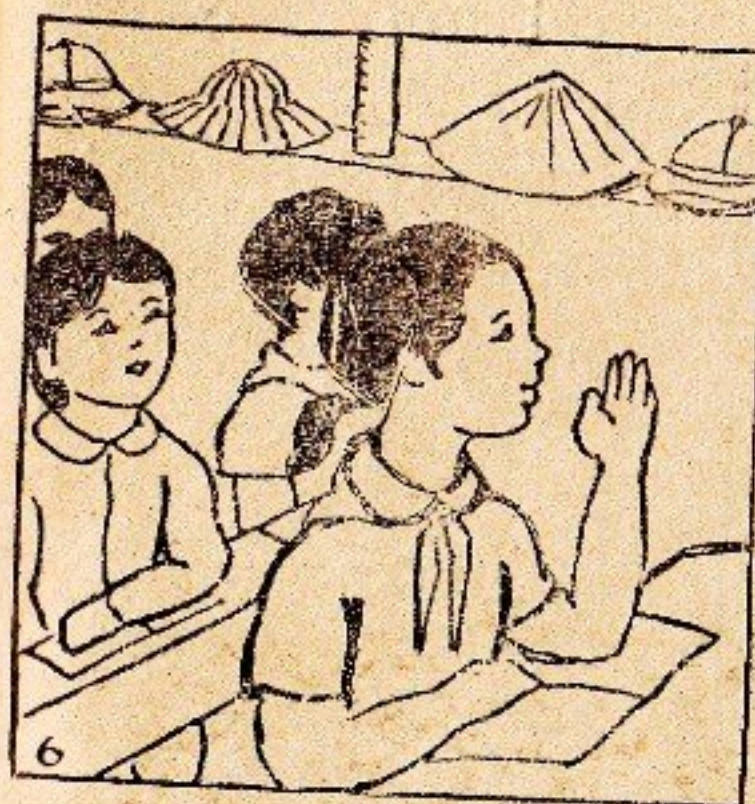
4 — Thế là Thử lại được đi học. Lúc đầu bài vở lớp ba Thử học rất khó khăn. Thầy giáo Đảng đã cử các bạn khá kèm cặp Thử. Riêng thầy cũng thường đến nhà bày vẽ thêm cho Thử.

5 — Bố mẹ Thử cũng rất chú ý đến việc học của Thử. Bố đã đóng bàn, đóng ghế cho Thử làm góc học tập. Tối nào Thử cũng ôn tập bài thật kỹ, làm hết bài tập trong ngày.

6 — Thử rất chăm học, không hề bỏ một buổi học nào. Ở trong lớp Thử luôn luôn chăm chú nghe lời thầy giảng. Thấy chỗ nào khó hiểu Thử mạnh dạn hỏi thầy, hỏi bạn.

7 — Thử còn dành thì giờ đọc thêm các sách báo. Những buổi đi làm đồng Thử thường mang theo sách Kim Đồng. Những lúc nghỉ tay Thử mang sách ra đọc và ghi chép những câu văn hay.

8 — Trong khi lao động, Thử chú ý học cách làm việc của người lớn. Nhờ vậy đôi tay Thử hái đậu, hái cà hay làm cỏ lúa nhanh và dẻo không kém tay người lớn.

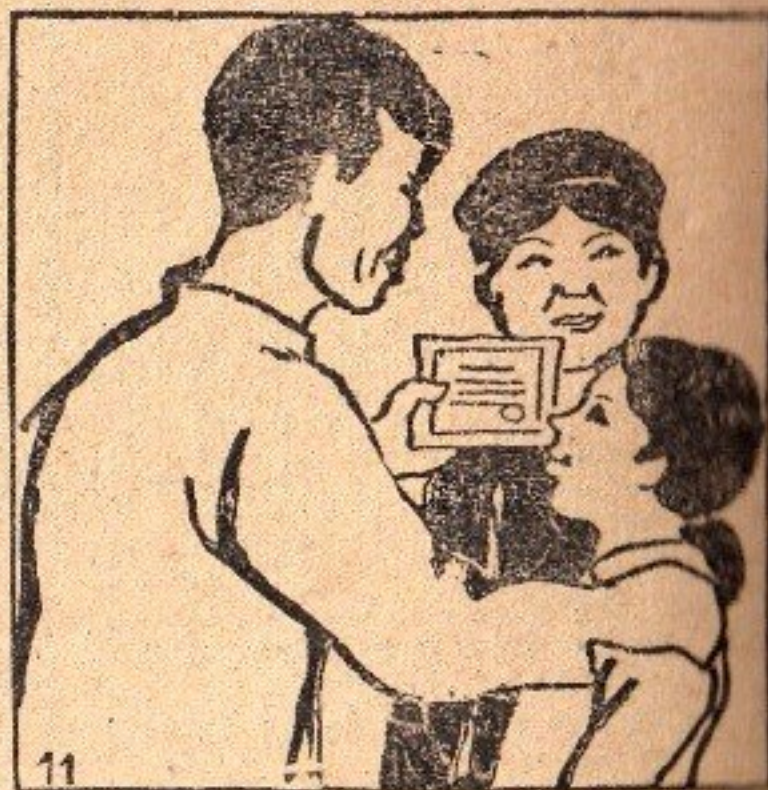
9 — Bà nội của Thử biết rất nhiều chuyện. Thử thường dẫn em đến chơi nhà bà. Thử rất xúc động khi nghe bà kể đến đời sống khổ cực ngày xưa.

10 — Một lần thầy giáo ra bài tập làm văn về quê hương đời mới. Thử đã kể lại rành rọt những chuyện mà em đã nghe đã thấy. Bài văn của Thử được thầy giáo chọn đọc cho cả lớp cùng nghe.

11 — Cuối năm học
Thử được chọn là một
trong những học sinh
giỏi toàn diện. Khi
cầm tờ giấy khen của
con, bố Thử xúc động
khuyến Thử phải cố
gắng hơn nữa để xứng
dáng là cháu ngoan
Bác Hồ.

thuongmaitruongxua.vn

12 — Cũng năm ấy
Thử đi thi học sinh
giỏi toàn thành về
môn văn. Khi nhà
trường báo tin Thử
được xếp thứ hai
trong cuộc thi ấy, các
bạn vỗ tay reo mừng
không ngớt.

NGUYỄN QUỲNH